

Mosàic Mundial

Oportunisme

Tinc la sort d'ésser sempre oportú. Moltes vegades sense voler i fins sense saber-ho. Però ho soc i cal reconèixer-ho.

Darrera les meves ulleres de conxa, ficat dintre del meu despaitx tot el dia, allunyat del batibull del món, pesco les notícies i a voltes m'adelanto als aconteixements.

Així, sense ni saber-ho, faig un *Mosàic* parlant del Llibre precisament en la setmana de la Festa i quan porta nostre MONTSENY la nova de que l'Ajuntament obsequiarà amb una Biblioteca circulant a cada una de les Escoles.

L'alcalde és un amic meu, mal m'està el dir-ho, mes si no ho fos, des d'avui el tindria com a un dels millors. Ell té des de sempre la meva admiració, mes ara ha augmentat, veient el seu amor al Llibre i a l'Infant.

Aixó que fa el nostre Ajuntament és fer obra positiva, molt més que adobar carrers i construir vores, sense, però, voler restar mèrit a aquesta tasca d'embelliment.

Segurament que aquesta obra meritòria donarà resultats positius. almenys despertarà l'afició entre els infants a llegir molt i a llegir bo.

Cal, no obstant, que ara els mestres, els seus educadors i els Pares llurs ensenyin als nens a llegir bé. No en el sentit estricte de donar entonació adequada a la lectura solament, sinó de saber capir, de treure l'entrellat del que és escrit. I també es fa indispensable cultivar el seu gust estètic, inclinant-lo a que sàpiga distingir entre un bon i un mal llibre. Aquesta tasca menarà aconseguir homes de profit per a l'avenir. I Sant Celoni no estarà, com en el present, que no pot assenyalar als forasters cap fill il·lustre ni tant sols un «cap de brot».

De l'assemblea

Avui hi ha a Espanya vintiquatre mil·lions noucents noranta nou mil sis centes persones que han tingut una desil·lusió al mirar les llistes d'assembleistes i no veure-hi, estranyats, son nom.

Ens convenen, però, forses desil·lusions com aquesta, car és un vici inherent a tot espanyol el considerar-se capaç de regenerar la Nació. Tot ibèric duu dintre seu un drama, un vers i una constitució model.

I la veritat, sobren escriptors, sobren versaires i sobren legisladors.

En canvi mai sobren bons autors, bons poetes i bons governants.

El negoci de la BOXA

En Gene Turney, rei del cop-de-puny, s'ha embutxacat més d'un mil·lió de dòlars per batre a en Dempsey, el rei destronat, que tampoc ha quedat gens buit de butxaca.

TRIBUNA LLIURE

Pro Biblioteca Sant Celoni

A l'incògnit Sr. «Blanc-Blau»,

Cronista erudit i pedagog d'eficàcia.

(Com no entenc gaire en dedicatòries, perdoneu si l'he escrita massa llarga.)

He llegit dues vegades l'article aparegut amb igual títol en aquest periòdic en el nombre anterior, i tinc de confessar que m'ha semblat una habilíssima exhibició de l'empallogosa acrobàcia que pot desenrotllar literàriament son autor.

Ni amb la llum d'una bombeta elèctrica m'ha sigut posible descobrir quina lògica el suporta des del títol a la fi. Una barreja semblant de matïços i conceptes que semblen desllorigats —i jo crec que ho són—, fan, malgrat la llampant exposició, un pèssim efecte.

Jo, certament, no abasto a comprendre quina relació lliga el «Pro Biblioteca» del títol, amb la irònica burxada del paragraf que fa relació de l'«artista» il·lustrat per l'anunci de la «Fundació Bernat Metge». Car l'artista, malgrat fos un traginer, bé podria tenir a casefa uns volums per a prestar-li, cas que desconegués l'obra sublim del geni grec.

Tampoc sé comprendre com trobarà llegidors sense llibres, si únicament llegidors ho són els ròtuls i llibres d'una biblioteca (encara que jo crec vol dir lectors), ni de quina manera *fomentarà l'afició al bon llibre*, si no té el llibre per convidar al tast, ni de quina manera es despertarà l'afició, ni com farà adeptes i menys el perquè embrolla la comissió de cultura del Tennis Club en un afer tractat de necessitat popular, i per acabar, quina il·lustració deu tenir l'articulista que no creu necessària una biblioteca superior?

Malgrat les presents superficials apreciacions, i malgrat el vostre incògnit, us felicito per la capçalera i bona intenció de l'article.

M. DOMENECH I CAMA

De la Comissió de cultura del «Tennis Club».

Així val la pena de rebre. Però val més encara ésser empresari com en Tex Ricart, que haurà guanyat bon xic més que els dos boxadors i sense exposar-se als *mastagots*...

Ben al contrari dels nostres pobres empresaris de la passada Festa Major, que varen perdre una bona mota de pessetes.

M'en alegro! Així potser no hi tornaran més; car no dona cap goig veure el nostre poble imitant als americans..., i molt menys en les coses dolentes.

BLANC-BLAU